

Arrest

nr. 169 180 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienen op 21 mei 2014 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2014 bij arrest nr. 149 346 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van 21 mei 2014 onontvankelijk werd verklaard.

Op 25 augustus 2015, met kennisgeving op 14 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij genoemde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., A. (...) (RR: (...)) geboren te Vinicani op (...)
B., F. (...) (RR: (...)) geboren te Pec op (...)*

*B., M. (...) geboren te Pec op (...)
B., E. (...) geboren te Pec op (...)
B., E. (...) geboren te Pec op (...)*

*Nationaliteit: Kosovo
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Eveneens op 25 augustus 2015, met kennisgeving op 14 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekende partijen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

De motieven van de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij, luiden als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: B., A. (...)*

geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Vinicani
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 28/10/2013 en betekend op 04/12/2013.”

De motieven van de derde bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, luiden als volgt:

*“De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: B., F. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Pec
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.”

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 28/10/2013 en betekend op 04/12/2013.”

De motieven van de vierde bestreden beslissing, die betrekking heeft op de derde verzoekende partij, luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., M. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Pec
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij roept de volgende excepties van onontvankelijkheid in:

"Blijkens de aanhef van het verzoekschrift richt verzoekende partij zich tegen 6 'beslissingen', m.n.:

- Onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25.08.2015 van verzoekers hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet;*
- Advies van de arts-adviseur dd. 20.08.2015;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens eerste verzoeker dd. 25.08.2015;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster dd. 25.08.2015;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens tweede verzoeker dd. 25.08.2015.*

In wat volgt zal verweerder uiteenzetten dat:

- Verzoekende partij meerdere beslissingen aanvecht in één procedure, hetgeen niet toegelaten is;*
- Verzoekster en tweede verzoeker zelf niet ziek zijn, en dus geen belang hebben bij hun beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing;*
- Het advies van de arts-adviseur geen aanvechtbare rechtshandeling is;*
- Verzoekende partij geen belang heeft bij haar beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt en het gaat over een herhaald bevel;*
- Verzoekende partij geen middelen ontwikkelt tegen de bevelen, zodat het beroep tegen deze beslissingen onontvankelijk is.*
- Gebrek aan samenhang*

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift meerdere beslissingen aan, m.n.

- Onontvankelijkheid van verzoekers hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet;*
- Advies van de arts-adviseur dd. 20.08.2015;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens eerste verzoeker;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster;*
- Bevel om het grondgebied te verlaten lastens tweede verzoeker.*

Deze beslissingen maken onmiskenbaar onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de

belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing eerst heeft vernoemd in het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen de andere beslissingen.

In fine van het verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat de bevelen en de inreisverboden “gevolgbeslissingen” zouden zijn.

Verweerder merkt ter zake op dat in de bevelen het illegaal verblijf wordt vastgesteld.

Terwijl het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfstoestand van een vreemdeling, noch op de terugkeerverplichting die rust op deze vreemdeling. Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De onontvankelijkheidsbeslissing, genomen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, vormt derhalve geenszins de ‘oorzaak’ van de bevelen, terwijl een vernietiging van deze onontvankelijkheidsbeslissing ook geen invloed zou hebben op de geldigheid van deze beslissingen.

De stelling van verzoekende partij mist ter zake juridische grondslag.

- Verzoekster en tweede verzoeker hebben geen belang bij haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Verweerder wijst er op dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

In casu ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van verzoekster of tweede verzoeker zelf. Door verzoekster en tweede verzoeker werden geen persoonlijke medische elementen aangevoerd in de aanvraag dd. 21.05.2014. Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift meermaals uitdrukkelijk naar de medische aandoeningen van eerste verzoeker en het betoog van verzoekende partij is duidelijk gericht tegen de beoordeling in de bestreden beslissing van deze aandoeningen.

Ter zake dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster en tweede verzoeker geen “in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen.

Nu verzoekster en tweede verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van verzoekster en tweede verzoeker bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Opdat zij een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Dergelijk voordeel wordt niet aangetoond. Verzoekster en tweede verzoeker tonen immers op geen enkele wijze aan dat zij onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster en tweede verzoeker kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hun toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

Zie in die zin:

“Voormelde bepaling laat enkel de vreemdeling die zelf een ernstig medisch probleem heeft toe een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verweerder vermag, overeenkomstig deze duidelijke en niet voor een andere interpretatie vatbare wetsbepaling, aan verzoekers aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verder verblijf te worden gemachtigd geen gunstig gevolg te verlenen. Het gegeven dat verweerder in het verleden de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door op grond van deze wetsbepaling aan verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan zonder dat hij enig persoonlijk medisch probleem aanvoerde – wat door de Raad niet kan worden gesanctioneerd – laat niet toe tot een ander besluit te komen. Het gegeven dat verweerder eerder een beslissing met miskenning van een duidelijke wetsbepaling nam impliceert immers niet dat hij gerechtigd of verplicht is om vervolgens de wet opnieuw te miskennen. Ter terechtzitting weerlegt verzoekers raadvrouw deze vaststelling niet. Zij beperkt zich tot de stelling dat verweerder zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster één beslissing heeft genomen omtrent de aanvraag om op medische gronden tot een verder verblijf te worden gemachtigd en wijst op de eenheid van het gezin, doch toont hiermee niet aan dat verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).” (R.v.V. nr. 117.174 dd. 20.01.2014)

Verweerder laat derhalve gelden dat het beroep van verzoekster en tweede verzoeker tegen de bestreden beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

- Het advies van de arts-adviseur vormt geen aanvechtbare rechtshandeling

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich blijkens de aanhef van het verzoekschrift ook richt tegen ‘het medisch advies van de arts-adviseur’.

Dit advies is evenwel geen aanvechtbare rechtshandeling.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Aldus dient onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

Dit is in casu niet zo. Inderdaad is dit advies een niet aanvechtbare rechtshandeling. Er wordt immers in dit advies geen einde gesteld aan het verblijfsrecht en aldus worden er geen wijzigingen aangebracht in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

- Exceptie van gebrek aan belang voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste

documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het bovendien een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 28.10.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

- Er wordt geen middel aangevoerd tegen de bevelen

Door verzoekende partij wordt uitsluitend een middel ontwikkeld gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing.

Er wordt geen middel aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een beroep tot nietigverklaring is slechts onvankelijk voor zover hierin een middel wordt aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Zie ter zake:

“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor zover hij daarin de tweede bestreden beslissing zou viseren, geen enkel middel ontwikkelt dat tegen dit bevel gericht is. Zijn betoog heeft immers enkel betrekking op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bijgevolg is het beroep niet onvankelijk voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing” (R.v.V. nr. 122.968 dd. 24.04.2014)

Het beroep is op dit punt dan ook onontvankelijk.”

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden. Bovendien blijkt dat alle beslissingen - het advies van de arts-adviseur uitgezonderd - allemaal werden genomen op dezelfde datum door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden ter kennis gebracht. Aangezien de bestreden bevelen op dezelfde dag werden genomen door dezelfde persoon als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat deze beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, blijkt de verknochtheid tussen deze beslissingen.

Wat het advies van de ambtenaar-geneesheer betreft, kan voorlopig worden volstaan met de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing er volledig aan is opgehangen. De adviezen maken deel uit van de beslissing die de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren. De verknochtheid staat ook hier vast.

De verwerende partij betwist verder het standpunt dat de bevelen gevolgbeslissingen zouden zijn, stellende dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling. De Raad kan haar daarin niet volgen, zich steunend op het eigen handelen van de verwerende partij, die de bevelen om het grondgebied pas heeft genomen nadat zij uitspraak heeft gedaan over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarmee zij te kennen heeft gegeven dat zijzelf het klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid om de bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste exceptie moet worden verworpen.

2.2.2. Wat betreft de exceptie ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij, die erop gericht is dat zij geen belang hebben bij het aanvechten van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, omdat deze aanvraag uitsluitend is gesteund op de aandoening van de eerste verzoekende partij, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij eveneens rechtsadressaten zijn van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Maar wat meer is, en zoals dat reeds blijkt uit de beoordeling van de hiervoor vermelde exceptie, heeft de verwerende partij ook wat hen betreft de uitkomst van de aanvraag om medische regularisatie afgewacht alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Andermaal moet worden vastgesteld dat de verwerende partij blijkens haar eigen handelen van oordeel was dat de uitkomst van de aanvraag waarin inderdaad werd beroepen op de aandoening van de echtgenoot/de vader - met wie zij overigens samen het beroep hebben ingediend - bepalend zou zijn voor de verblijfsrechtelijke status van de tweede en derde verzoekende partij, die overigens volledig gelijkloopt met die van de echtgenoot/de vader. De Raad is dan ook van oordeel dat in de gegeven omstandigheden de tweede exceptie niet opgaat.

2.2.3. In een derde exceptie voert de verwerende partij aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

De vraag rijst of de "beslissing" van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2015 die door de verzoekende partijen wordt aangevochten vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring. Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens de artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp te hebben. Voor het begrip "beslissing" of "bestuurshandeling" kan worden teruggегреpen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van VRANCKX wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14)" (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 93).

Voor zover de verzoekende partijen met hun beroep het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2015 viseren, dient de Raad vast te stellen dat het beroep onontvankelijk is aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer geen individuele beslissing is, maar een niet bindend advies gericht aan de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken "*die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag*" (cfr. Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51, 2478/001, p. 35) en wiens beoordelingsvrijheid over de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hierdoor niet beperkt wordt.

De exceptie kan worden aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het enkel is gericht tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2015. De Raad herhaalt dat genoemd advies vervat zit in de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Ten slotte, wat de vierde en vijfde exceptie betreft, die betrekking hebben op de bevelen om het grondgebied te verlaten, kan worden verwezen naar hetgeen hierna zal volgen, nu deze een onderzoek van de middelen vergen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van "*de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en de manifeste appreciatievergissing*".

Het middel luidt als volgt:

"Het vorig vernietigingsarrest dd. 09/07/2015 (en niet "2014") werd o.a. gemotiveerd als volgt:

4.15. Ten tweede voeren de verzoekende partijen aan dat de ernst van de aandoening bezwaarlijk kan betwist worden en de risico's bij de stopzetting van de behandeling hoog zijn. Zij verwijzen naar de zware medicamenteuze behandeling die verzoeker volgt. Zij stellen verderop in het middel dat wanneer de arts-adviseur een tegengesteld advies verleent dan dat van de behandelende geneesheer, dit voldoende moet worden gemotiveerd, dat door de medische stukken niet in aanmerking te hebben genomen de arts-adviseur en de verwerende partij de verplichting hebben miskend om alle gegevens uit het administratief dossier te onderzoeken zodat zij een manifeste appreciatiefout hebben begaan en de bestreden beslissing is gesteund op een onvolledig medisch advies. Hoe dan ook, zo stellen zij, weet iedereen in België dat een opname in de gesloten psychiatrie niet zomaar gebeurt, te meer daar de ziekenhuizen overbevolkt en kostelijk zijn en dat dit slechts wordt toegestaan in geval van ernstige situaties. De arts-adviseur trekt manifest foute gevolgtrekkingen die niet wetenschappelijk gefundeerd zijn en zelfs niet logisch verdedigbaar zijn.

4.16. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de toestand van verzoeker –waarbij hij weliswaar het aangehaalde suicidegevaar afdoet als volledig speculatief en hypothetisch maar erkent dat er depressieve problemen zijn, mogelijks in het kader van een chronisch posttraumatisch stress-syndroom en vanwege een uitzichtloze toestand- evolueert in een chronische modus. Opvallend is dat hij zelf geen standpunt inneemt over de nood aan behandeling van deze chronische modus. Wél verwijst hij naar het hiervoor reeds vermelde advies van zijn collega arts-adviseur van 23 oktober 2013. Dit advies, dat door de verzoekende partijen gekend is, luidt als volgt:

...

4.17. Uit het gebrek aan een duidelijke gevolgtrekking die betrekking heeft op de door de arts-adviseur vastgestelde "chronische modus" waarin verzoeker zich bevindt –en waarvoor hij krachtens de voorgelegde standaard medische getuigschriften medicamenteus wordt behandeld- en uit de verwijzing naar het hiervoor geciteerde advies van zijn collega, kan niet anders dan worden afgeleid dat de arts-adviseur zich voor wat betreft de beoordeling –in het licht van artikel 9ter, §1- van de klachten die door hemzelf worden gelieerd aan dat posttraumatisch stresssyndroom en die zich veruiterlijken in de vastgestelde chronische modus, steunt op het voorgaande advies van 23 oktober 2013.

4.18. Samenlezing van deze twee adviezen leert het volgende:

De eerste adviseur stelt dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en dat de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel.

Echter, uit zijn eigen advies van 16 september 2014 blijkt dat de tweede arts-adviseur van oordeel is dat de toestand evolueert in chronische modus.

Een en ander brengt inderdaad een motivering aan het licht die niet logisch is, zoals de verzoekende partijen betogen, of zelfs tegenstrijdig. De arts-adviseur kan immers niet én constateren dat verzoekers depressieve problemen, mogelijks in het kader van een chronisch posttraumatisch stress-syndroom in een chronische modus zijn geëvolueerd enerzijds, en tegelijk verwijzen naar een advies waarin wordt gesteld dat een dergelijke aandoening ook onbehandeld en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en dat om die reden een medicamenteuze behandeling niet essentieel is.

Aangezien deze motieven tegenstrijdig zijn, heffen ze mekaar op en moet worden geconcludeerd dat er ter zake geen motivering wordt gegeven. Het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eerste bestreden beslissing volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 16 september 2014, is zij met dezelfde onregelmatigheid behept en moet deze eerste bestreden beslissing worden vernietigd. Aangezien de verwerende partij zich bij het nemen van een nieuwe beslissing over de aanvraag zal moeten stellen op het punt waarop de vastgestelde onrechtmatigheid werd begaan, in casu het advies waarop ze is gesteund, moet niet worden ingegaan op de vraag of dit advies al dan niet een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is en al evenmin of het mee moet worden vernietigd. Een oordeel over de derde exceptie van de verwerende partij dringt zich derhalve niet op.

De arts adviseur spreekt zich zelf tegen, vermits hij, zoals trouwens door het voormelde arrest aangestipt, vaststelt enerzijds dat er sprake is van een chronische modus waarin verzoeker zich bevindt, doch aan de andere kant stelt dat de aandoening van verzoeker ook onbehandeld en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden spontaan in de gunstige zin evolueert ...

Het gaat dus hier kennelijk om een foutieve feitenbevinding, die aanleiding geeft tot annulatie.

De ernst van de aandoening kan bezwaarlijk betwist worden en de risico's bij stopzetting van de behandeling zijn hoog: toename van angstklachten, PTSS, hallucinaties, waardoor risico op agressie en onvoorspelbaar gedrag.

Betrokkene is een gevaar voor zichzelf en voor anderen; hij voelt zich constant achtervolgd en zoekt een veilige omgeving, hij volgt een zware medicamenteuze behandeling en traumatische ervaringen uit het verleden zijn bepalend.

Dienaangaande wensen verzoekers een recent arrest van de RVV, nr. 150.012 gewezen op 28/07/2015, aan te halen, waaruit het volgend uittreksel:

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat dit medisch advies niet toelaat de redenen te begrijpen die aanleiding hebben gegeven tot het besluit dat tweede verzoekster geen behandeling nodig heeft voor een "banale" aandoening. Het is de Raad eveneens een raadsel hoe de arts-geneesheer louter op basis van het lezen van de supra aangehaalde attesten tot een dergelijke conclusie is gekomen. Waar de arts-adviseur aangaande het posttraumatisch stresssyndroom stelt dat "een PTSS en migraine [...] aandoeningen [zijn] die spontaan (dus ook zonder behandeling) gunstig evolueren over het verloop van tijd. Er is dus geen behandeling nodig voor deze banale aandoening" en verder "op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen", gaat dit regelrecht in tegen wat de behandelende arts Dr. M en behandelende psychiater, Dr. VDP onafhankelijk van elkaar en wat betreft de laatste specialist herhaaldelijk hebben geattesteerd, namelijk dat tweede verzoekster niet kan reizen, dat het verder zetten van de behandeling dwingend is en dat deze niet kan in het land dat aan de basis ligt van het trauma. Door de conclusie van de ambtenaar-geneesheer lijkt het erop dat deze slechts een partiële lezing van de voorgelegde attesten heeft gedaan, naast de negatie van het attest van psychiater VDP dat supra reeds werd vastgesteld. Bijgevolg is de Raad, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, niet overtuigd van het feit dat de arts-adviseur, na gedegen en omstandig onderzoek van alle voorgelegde attesten, tot diens besluit is gekomen.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is in casu om de boven aangehaalde redenen wel het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State "die stelt dat "de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet." Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch "[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723)."

In casu is het, zoals verzoekers aanstippen, inderdaad niet te begrijpen waarom de concrete en pertinente argumenten van de behandelende artsen die herhaaldelijk hebben gewezen op het dwingend karakter van de behandeling, de ernst van de aandoening, de onmogelijkheid om te reizen en gesteld hebben dat een terugkeer medisch gezien was uitgesloten, niet worden aanvaard.

Bovendien vergist de arts-attaché zich m.b.t. de hospitalisatieperiode van eerste verzoeker, nl. dat hij niet opgenomen werd sinds 24/12/2012, maar wel sedert 25/11/2012 tot 05/12/2012 en van 13/12/2012 tot 04/01/2013, hetzij een vergissing van drie weken, hetgeen dus niet overeenstemt met een korte opname. Zie dienaangaande het attest van het ziekenhuisverblijf in de Sint-Jozefkliniek te Izegem opgesteld op 27/12/2013, het attest van hospitalisatie van het Psychiatrisch Ziekenhuis H. FAMILIE te Kortrijk dd. 13/12/2012 en het standaard medisch getuigschrift van psychiater Dr. L. BUDIHARTO dd. 06/05/2013, met als laatste dag van de hospitalisatie 04/01/2013. (stukken 17, 18, 19)

Verder linkt de arts-attaché onterecht het begrip "vernederende of onmenselijke behandeling" aan de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, terwijl dit begrip wettelijk enkel kan gelinkt worden aan het ontbreken van een adequate behandeling in zijn van herkomst of het land waar hij verblijft, conform artikel 9 ter, 1e lid van de Vreemdelingenwet, en niet aan het niveau van de gezondheidstoestand zelf van betrokkene.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar een eerder uitgesproken vernietigingsarrest nr. 108.364 (in zake S.I. (...) + S. (...)), gewezen op 22/08/2013, meer bepaald de volgende motivatie (p. 9 in fine – 10):

De arts-adviseur is niet nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van

herkomst. De mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet onderzocht.

De stelling van de arts-adviseur –zoals bijgetreden door de gemachtigde- met name dat opdat verzoekster in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om in casu de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoeningen van verzoekster een reëel risico inhouden op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.

In casu verzuimt de arts attaché de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische verzorging van verzoeker in zijn herkomstland na te gaan.

Artikel 9 ter betreft verschillende mogelijkheden die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst) of andersom.

Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen bepaald in artikel 9ter, onafhankelijk van elkaar, nagaan en motiveren, quod non in casu.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013, die als volgt oordeelde:

“ De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet - ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. ”

Door deze onvoldoende motivatie zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van oorsprong, werden in de in het middel aangeduide beschikkingen opnieuw miskend.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend, evenals zijn materiële motivatieplicht.

Dienaangaande verwijzen verzoekers opnieuw naar nr. 109 van het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2000, p. 323 en volgende: de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 (1998-2000) luidt zoals volgt :

“Wanneer redenen van geneeskundige aard ter staving van een aanvraag aangewend worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet verwerpen, zonder de verplichting tot motivatie te schenden, slechts door de medische redenen van de vreemdeling naar behoren tegen te spreken. Dit betekent het voorleggen van een tegen bewijsvoering in verband met het nauwkeurige en uitvoerige karakter van de expertises, verslagen van specialisten en certificaten die door deze worden geleverd, door het vaststellen van de financiële capaciteit van de vreemdeling de medische behandeling die zijn toestand vereist in zijn geboorteland te betalen.“

(Frédéric BERNARD, *De regularisatie van personen in onregelmatige situatie, het geval van België*, in *handelingen van het colloquium ODYSSEUS. De regularisatie van de clandestiene immigranten in de Europese Unie*, Brussel, Bruylant, 2000).

Zulke tegenbewijsvoering ontbreekt hier kennelijk.

In arrest nr. 32516 gewezen op 08/10/2009 oordeelde de 3de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen dat het aan tegenpartij behoorde om o.m. de risico's van een onderbreking van de medische behandeling te evalueren in het kader van een medische verblijf aanvraag, *quod non in casu*.

In dit arrest werd geoordeeld dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens rekening moet houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in een weigeringsbeslissing een gemotiveerd antwoord moet geven op de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen (zie RvS 78764 dd 17/02/1999).

De hoofdklacht van verzoeker was en is immers de achtervolging door de extremisten die hem fysiek en psychisch hebben mishandeld.

Bij de beoordeling of er een adequate behandeling is in het herkomstland moet rekening gehouden worden met wat de betrokkene heeft meegemaakt, vooral wanneer het gaat om psychiatrische aandoeningen (zie RVV 85.381 dd. 31/07/2012).

Er is dus ontegensprekelijk een oorzakelijk verband tussen de psychische gezondheidstoestand van verzoeker en zijn herkomstland en de door de arts-adviseur gehanteerde motivatie gaat niet in op de oorzaak van de psychische problemen. Het is onvoldoende te stellen dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is (zie RVV nr. 71.779 dd. 13/12/2011, RVV 72.652 dd. 23/12/2011, RVV 73.765 dd. 23/01/2012 en RVV 74.439 dd. 31/01/2012).

Kortom, hem doen terugkeren naar de traumatogene omstandigheden die zijn ziekte hebben veroorzaakt lijkt volgens de arts-specialist van verzoeker medisch volkomen onverantwoord, stelling waarop de arts-adviseur van tegenpartij hoegenaamd niet op ingegaan is.

Wanneer zoals in casu de arts-adviseur een tegengesteld advies verleent dan dat van de behandelende geneesheer van verzoeker, moet dit voldoende gemotiveerd worden, zo niet is aan de motiveringsplicht niet voldaan.

Door deze medische stukken niet in aanmerking te hebben genomen, hebben de artsadviseur en tegenpartij de verplichting miskend om alle gegevens uit het administratief dossier te onderzoeken, zodat zij een manifeste appreciatievergissing begaan hebben en de beslissing gesteund is op een onvolledig medisch advies.

Hoe dan ook, weet iedereen in België dat een opname in de gesloten psychiatrie niet zomaar gebeurt, te meer daar de ziekenhuizen overbevolkt en kostelijk zijn en dat dit slechts wordt toegestaan in geval van ernstige situaties.

De raadgevende geneesheer trekt manifest foute gevolgtrekkingen voor zichzelf die niet wetenschappelijk gefundeerd zijn en zelfs niet logisch verdedigbaar zijn, maar uitsluitend gericht zijn op het gronden van het eigen negatief advies.

Verzoekers verwijzen tevens naar het welbekend verslag dat door DVZ zelf gebruikt wordt, te weten het Country Fact Sheet Kosovo van juni 2011, uitgaande van het IOM, met voornamelijk blz. 25 e.v., waaruit het volgende blijkt:

(...)

Uit het Nationaal Rapport voor Personen met een Handicap in Kosovo gepost op de website http://www.handi-kos.org/trunk/modules/news/files/ProjektiCARDS2E_englishfinal_1_%5B2%5D%20for%20printing%20%20B5.pdf met als titel COALITION OF ORGANIZATIONS OF PEOPLE WITH DISABILITY OF KOSOVO "EQUAL OPPORTUNITY "

NATIONAL REPORT FOR PEOPLE WITH DISABILITIES IN KOSOVO, blijkt dat, op basis van de normen voor Kosovo en het implementatieplan van de normen, de belangen van mensen met een handicap volledig uitgesloten zijn en dat maakt dat de organisaties van mensen met een handicap in een zeer slechte positie zitten om bij te dragen aan de levensstandaard (blz. 11).

In Kosovo is er geen speciale wet om de status van de personen met een handicap te bepalen, noch voor de organisaties die hun rechten beschermen (blz. 11).

" Based on standards for Kosovo and the implementation plan of the standards, unfortunately the interests of people with disabilities have been completely excluded which puts the organizations of people with disabilities in a very bad position to contribute for the improvement of living standards for PWD, through the implementation of the action plan for fulfilling the standards for Kosovo.

Unfortunately even in the proposal of the representative of UNSG for the final status of Kosovo, the issue of disability is completely neglected and there is fear that this issue will not be on the EU agenda during its monitoring mission in the implementation phase of president Ahtisaari's plan.

In Kosovo there is no special law to determine the status of the persons with disability and their organizations which protect their rights. Establishment of Units for Human Rights in all Ministries as a monitoring mechanism regarding the quality of implementation of laws is considered a positive development, which ensures that governmental structures are building capacities based on European standards for human rights in general, including the rights of persons with disability in particular.

Due to the lack of a law for financial protection of the families of children with disability, these children with disability and their families are discriminated against compare to persons with disability older than 18, who are given institutional protection – disability pension, based on the law for disability pensions."

In Kosovo leven nog steeds personen met een mentale beperking in mentale gezondheidsinstellingen, met onvoldoende adequate dienstverlening, geen toegang tot de maatschappij, opgesloten, zonder activiteiten, zonder kansen om geïntegreerd te worden in het maatschappelijke leven, zonder sociale ondersteuning noch wettelijke bescherming (blz. 25).

Er kan bezwaarlijk betwist worden dat een uitwijzing naar Kosovo ongetwijfeld een onderbreking van de medische behandeling tot gevolg zal hebben.

Huidig verzoek tot nietigverklaring strekt zich eveneens uit tot het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20/08/2015 ingevolge de rechtspraak uitgaande van een in cassatie gewezen recent arrest nr. 223.806 van 11/06/2013 van de Raad van State, waaruit volgt dat een medisch advies de waarde heeft van een interlocutoire akte, vatbaar voor beroep.

Verzoekers menen dan ook dat het medisch advies inhoudelijk een schending uitmaakt van artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het verzoek tot nietigverklaring en de vraag tot schorsing van tenuitvoerlegging strekt zich uit eveneens tot het bevel om het grondgebied te verlaten, Bijlage 13, voor elk van de drie verzoekers, die bij toepassing van het rechtsprincipe "accessorium sequitur principale" (de bijzaak volgt de hoofdzaak) dienen vernietigd te worden als zijnde het gevolg van de eerste beslissing en aldus een gelijkaardige schending uitmaken van de aangehaalde middelen.

In dit verband wijzen verzoekers naar de motivatie dienaangaande het vorig vernietigingsarrest (nr. 149.346) dd. 09/07/2015 (en niet "2014"), in het bijzonder onder nr. 3.2, waarin de verknochtheid tussen de hoofdbeslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten weerhouden werd."

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd

verklaard, terwijl de tweede aanvraag onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoeker heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onontvankelijk en ongegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gezien het advies dd. 20.08.2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de tweede aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij beweert dat de arts-adviseur zichzelf tegenspreekt, daar waar enerzijds wordt gesteld dat er sprake is van een chronische aandoening, terwijl er anderzijds een evolutie in gunstige zin zou zijn bij terugkeer.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

Nergens in het advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat de ziekte in positieve zin zou evolueren.

Wel wordt er gesteld dat de ziekte chronisch is geëvolueerd, en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen peyoratieve invloed impliceert.

De kritiek van verzoekende partij is dus niet afgestemd op de werkelijke inhoud van het advies van de arts-adviseur, en doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij stelt nog dat de ernst van de aandoening niet kan betwist worden, waarbij zij klaarblijkelijk haar eigen beoordeling in de plaats stelt van de arts-adviseur. Deze vage beschouwingen, die dan nog niet concreet verwijzen naar medische attesten, doen geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij wijst erop dat hij werd gehospitaliseerd, van 25.1.2012 tot 05.12.2012 en van 13.12.2012 tot 04.01.2013. Hij stelt dat de arts-adviseur zich vergist heeft, bij de weergave van de periode van de hospitalisatie.

Verweerder wijst op de inhoud van het standaard medisch getuigschrift dd. 06.05.2014, gevoegd bij de aanvraag, waarin uitdrukkelijk wordt gemotiveerd bij A/ Medische voorgeschiedenis: "aanvallen van agressie post traumatisch stress syndroom opname H Familie 24/12/2012 tot 4/1/2013".

Er werden geen andere medische stukken voorgelegd waarin melding werd gemaakt van een hospitalisatie.

De door verzoekende partij aangehaalde aanvullende attesten waren niet bij de aanvraag gevoegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het is in elk geval niet onwettig van de arts-adviseur om bij de redactie van zijn advies rekening te houden met informatie die door de verzoekende partij zelf werd aangebracht.

Terwijl ten overvloede niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek, nu een opmerking met betrekking tot de duur van de hospitalisatie geen afbreuk doet aan het hoofdmotief in het advies: "Er waren geen recente hospitalisaties ..."

De kritiek van verzoekende partij over de ernst van zijn aandoening op het ogenblik van deze hospitalisatie ("dat een opname in de gesloten psychiatrie niet zomaar gebeurt") is niet ter zake dienend, nu daarmee wordt voorbijgegaan aan het feit dat de arts-adviseur duidelijk aangeeft dat deze toestand niet langer actueel is, maar dat integendeel "de toestand evolueert in chronische modus", en waarbij de huidige symptomen beperkt zijn tot "depressieve problemen [...] hoofdpijn en slapeloosheid [...] verminderde eetlust, prikkelbaarheid, waanvoorstellingen, angstgevoelens, gevoelens van hopeloosheid, schuldgevoelens..."

Het loutere feit dat de behandelende arts een ander oordeel is toegedaan dan de arts-adviseur, doet geen afbreuk aan de inhoud van het advies en de bestreden beslissing.

Zie ter zake ook:

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Terwijl aan de arts-adviseur niet kan worden verweten dat de behandelingsmogelijkheden niet werden nagegaan.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

De verweerder verwijst ter zake naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012)

"Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoeningen waaraan tweede verzoekster lijdt niet echt vereist is, diende geen verder

onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen en diende de controlearts niet nader in te gaan op de door verzoekers aangebrachte toelichting inzake de staat van de gezondheidszorg in Macedonië.” (R.v.V. nr. 110.809 dd. 27.09.2013)

“De arts wijst er herhaaldelijk op dat het kind aangepast onderwijs nodig heeft maar komt tot de conclusie dat de behandeling veeleer pedagogisch is dan medisch. De arts stelt hierbij ook letterlijk dat er geen risico is op een mensenwaardige of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord op de vraag naar het reële karakter van het risico op een mensenwaardige behandeling bij gebrek aan medische behandeling.” (R.v.V. nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

Verzoekende partij beweert tenslotte dat niet werd geadviseerd over het feit dat de problemen van verzoekende partij zijn oorsprong vinden in het land van herkomst, waardoor een oorzakelijk verband zou bestaan tussen de aandoening en het herkomstland.

Verweerder laat gelden dat nergens in de medische attesten gevoegd bij de aanvraag, melding werd gemaakt van een oorzakelijk verband tussen de aandoening en het land van herkomst, én een mogelijke negatieve evolutie bij terugkeer gelinkt aan dit oorzakelijk verband.

Aan de arts-adviseur kan dan ook niet worden verweten daar niet over te hebben geadviseerd.

Terwijl uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de oorzaak van de aandoening ook zeker in de uitzichtloze toestand van verzoekende partij is gelegen.

Zie ter zake ook:

“In de mate dat de verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen standpunt heeft ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt, gelet op hetgeen voorafgaat, de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Zo weerlegt zij niet dat de behandeling geen effect meer heeft zo er al sprake kan zijn van PTSD, en dat het in casu gaat om een banale anxio-depressieve toestand gerelateerd aan de situatie van de migrant. Gelet op deze vaststellingen drong een verder onderzoek naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zich dan ook niet op. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in het land van herkomst, hetgeen evenwel niet bewezen is zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.” (R.v.V. nr. 117.116 van 17 januari 2014)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het evenredigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het everedigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

Deze bepaling luidde op het ogenblik van de besteden beslissing als volgt:

“§1 “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

*kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
(...).*"

De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten niet toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073 en RvV 12 december 2014, nrs. 135.035, 135.037, 135.038, 135.039 en 135.041).

Uit het dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan de gevolgen van een posttraumatisch stresssyndroom.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2015 waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.05.2014.

Uit het medisch getuigschriften SMG d.d. 06/05/2014 én 09/05/2014 (en 5/2/2013, 8/5/2013, 25/6/2013, 6/5/2013, 6/5/2014), blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bij betrokkene zijn er depressieve problemen, mogelijks in het kader van een chronisch posttraumatisch stresssyndroom en vanwege een uitzichtloze toestand, hij klaagt ook over hoofdpijn en slapeloosheid.

Hij zou veel piekeren en zich hopeloos voelen. Van 24/12/2012 tot 4/1/2013 was er een korte opname.

Ook zou hij klagen over verminderde eetlust, prikkelbaarheid, waanvoorstellingen, angstgevoelens, gevoelens van hopeloosheid, schuldgevoelens...

Er waren geen recente hospitalisaties noch acute opstoten of complicaties. De toestand evolueert in chronische modus en medisch gesproken beantwoordt de toestand geenszins aan de vereiste ernst van artikel 9ter.

Het aangehaalde suicidegevaar is volledig speculatief en hypothetisch, en werd niet door concrete beschermingsmaatregelen bevestigd.

De beschreven chronische depressieve stoornis van betrokkene houdt geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land.- van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er, geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december. 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partijen niet kunnen worden bijgetreden waar zij erop alluderen dat de ambtenaar-geneesheer zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat er geen directe bedreiging zou zijn voor het leven van de eerste verzoekende partij. Immers blijkt uit het advies ook ontegensprekelijk dat hij van oordeel is dat er zelfs onbehandeld geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij, en al evenmin op een vernederende of onmenselijke behandeling. Aldus blijkt dat hij een oordeel gevormd heeft over de drie hypothesen die naar luid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden onderzocht. In het bijzonder wat de laatste hypothese betreft, met name het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, komt het aan de verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het kennelijk onredelijk zou zijn om vast te stellen dat het medische dossier niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst en dat om die reden een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst noodzakelijk is.

Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de ambtenaar-geneesheer te stellen en de voorgelegde medische stukken opnieuw te gaan beoordelen. De Raad kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend.

In casu wordt dit niet aannemelijk gemaakt. De Raad acht het immers niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer op basis van het volgens de behandelende arts in de standaard medische getuigschriften vastgestelde risico op het hervallen in agressie en psychose en een verergering van de symptomen, en gezien zijn eigen verdere vaststellingen, nl. het feit dat het suicidegevaar volledig speculatief is en hypothetisch en niet wordt bevestigd door concrete beschermingsmaatregelen, een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de gezondheidstoestand, er geen recente hospitalisaties, acute opstoten of complicaties waren en de toestand is geëvolueerd naar een chronische modus – hetgeen wordt versterkt door de attestering van de behandelende arts in het meest recente standaard medische getuigschrift, namelijk van 9 mei 2014, dat de evolutie van de aandoening beperkt is en dat er tot op heden weinig positief effect is van de behandeling, tot de conclusie is gekomen dat eerste verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals bepaald in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen weerleggen niet dat het suicidegevaar speculatief is en hypothetisch. De ambtenaar-geneesheer ontkent het chronisch karakter van de ziekte niet, maar meent dat er geen voldoende graad van ernst is in de beoordeling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er sprake is van suicidepogingen. Zij beperken zich hieromtrent tot de loutere stelling dat de risico's bij stopzetting van de behandeling hoog zijn, hetgeen niet uitdrukkelijk blijkt uit het administratief dossier. Immers stelt het standaard medisch getuigschrift van 9 mei 2014 dat zelfs bij behandeling de evolutie beperkt is en weinig positief effect bestaat uit de gegeven behandeling. Zoals hoger uiteengezet houden de hypothesen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enerzijds de situatie in van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Conform de supra aangehaalde rechtspraak wordt het reëel risico voor de fysieke integriteit, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet echter ook geïnterpreteerd als een actueel gevaar. De ambtenaar-geneesheer kon in casu, op grond van de voorliggende standaard medische getuigschriften en overige medische stukken die voorliggen, redelijkerwijs vaststellen dat dit niet aan de orde is. Eveneens meent de Raad dat hij niet op onredelijke wijze heeft vastgesteld dat op grond van medische stukken geen reëel risico loopt op een vernederende of onmenselijke behandeling.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat de ambtenaar-geneesheer de motiveringsplicht, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door de medische stukken tegen te spreken en te stellen dat er ook zonder behandeling geen risico is voor het leven, de fysieke integriteit of een vernederende en onmenselijke behandeling, volgt de Raad niet. De ambtenaar-geneesheer heeft niet eenvoudigweg tegengesproken wat de behandelende artsen hebben gesteld, hij heeft de voorgelegde

standaard medische getuigschriften en overige medische stukken geanalyseerd en naast de vaststellingen van depressieve problemen met verschillende klachten in het kader van een posttraumatisch stresssyndroom ook bijkomend gemotiveerd zoals hoger reeds aangegeven, met name dat er onder meer geen recente hospitalisaties, geen acute opstoten en geen complicaties zijn, hetgeen de verzoekende partijen niet betwisten. Hij heeft hieruit afgeleid dat ook zonder behandeling er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter, wat de Raad in casu, in het licht van de voorgelegde standaard medische getuigschriften en overige medische stukken en het supra gestelde omtrent de graad van ernst die vereist is conform artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig acht, evenmin blijkt dat er een onzorgvuldige feitenvaststelling is gebeurd. Hetzelfde kan gesteld worden in zoverre de verzoekende partijen het standpunt van de ambtenaar-geneesheer aanvechten waar hij meent dat een terugkeer geen pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand. De ambtenaar-geneesheer heeft gewezen op de chronische depressieve stoornis, op het feit dat het suicidegevaar louter speculatief en hypothetisch is en niet wordt bevestigd door concrete beschermingsmaatregelen, op het gebrek aan recente hospitalisaties, acute opstoten of complicaties.

In het licht van de medische stukken die de verzoekende partijen hebben bijgebracht acht de Raad deze motieven als afdoende.

De ambtenaar-geneesheer moet nagaan of de fysieke integriteit bij afwezigheid van behandeling in gevaar is, hetgeen hij in casu om de bovenvermelde redenen ook heeft gedaan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden. Zij gaan er aan voorbij dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ook al geeft dit artikel een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, toch nog steeds ofwel een ziekte vereist die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, waarvoor hoger reeds werd verduidelijkt dat dit om een aandoening moet gaan die een actueel gevaar inhoudt, ofwel een ziekte die bij gebrek aan adequate behandeling aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Het feit dat de eerste verzoekende partij nu medicijnen krijgt en psychiatrische begeleiding, betekent niet ipso facto dat indien zij deze niet krijgt, zij zou terechtkomen in een situatie die voor haar een actueel gevaar inhoudt of een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Het is datgene dat de verzoekende partijen dienen aan te tonen. Het feit dat de behandelende psychiater stelt dat bij stopzetting van de behandeling verzoeker zal hervallen in agressie en psychose kon door de ambtenaar-geneesheer op redelijke wijze geacht worden geen actueel gevaar in te houden, noch noodzakelijkerwijs een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar de verzoekende partijen menen dat conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling moesten beoordeeld worden, stipt de Raad aan dat dit onderzoek niet altijd moet gebeuren in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Indien de ambtenaar-geneesheer op redelijke en zorgvuldige wijze tot zijn oordeel kwam dat geen behandeling noodzakelijk is teneinde een risico te vermijden zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan vereist dit artikel geen onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze niet noodzakelijke behandeling. Het feit dat de verzoekende partijen een andere mening waren toegeedaan, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partijen betogen dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van een stopzetting van de behandeling of een onderbreking ervan, verwijst de Raad naar het voorgaande. Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat beide toepassingsgevallen zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet in rekening werden genomen, maar dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was. Het betoog van de verzoekende partijen gaat voorbij aan het motief dat *“zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen er niet in slagen om de deugdelijkheid van dit motief op concrete wijze te betwisten of te weerleggen. Nu de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er geen risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling zelfs indien de aandoening van de eerste verzoekende partij niet wordt behandeld, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er alsnog een onderzoek diende te gebeuren naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een behandeling in het land van herkomst, minstens tonen zij dit niet concreet aan.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo blijkt uit de citaten uit arrest nr. 150 012 in het

middel van de verzoekende partijen dat in die zaak door de ambtenaar-geneesheer werd gesteld dat er sprake is van een aandoening die spontaan gunstig evolueert over het verloop van tijd, hetgeen in casu niet het geval is. In arrest nr. 108 364 werd dan weer vernietigd omdat de mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst niet werden onderzocht, terwijl uit het voorgaande blijkt dat deze in casu niet dienden te worden onderzocht.

Waar zij verwijzen naar en citeren uit het vorige vernietigingsarrest, namelijk het arrest nr. 149 346 van 9 juli 2015 waarbij de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 mei 2014 werd vernietigd, dient te worden opgemerkt dat dit deel van het betoog van de verzoekende partijen niet dienstig is. Immers, uit genoemd arrest blijkt dat de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard werd vernietigd omdat er sprake was van een tegenstrijdige motivering in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 september 2014 dat er de grondslag van vormt. In dit advies werd verwezen naar een eerder advies, waarin wordt gesteld dat de aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent en spontaan evolueert in gunstige zin en dat de behandeling met medicatie louter symptomatisch is en niet essentieel, terwijl in het advies van 16 september 2014 wordt gesteld dat de toestand evolueert in een chronische modus. De Raad stelde een tegenstrijdige motivering vast en vernietigde de beslissing op die grond. De motieven die ten grondslag liggen aan genoemd arrest zijn in casu echter niet aan de orde en de overname ervan in het middel met het oog op de vernietiging van de in casu bestreden beslissing is aldus niet dienstig, nu er allerminst werd aangetoond of minstens aangevoerd dat er sprake is van een tegenstrijdigheid.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zich vergist met betrekking tot de hospitalisatieperiodes van de eerste verzoekende partij daar zij eveneens opgenomen zou geweest zijn van 25 november 2012 tot 5 december 2012, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke hospitalisatieperiode niet blijkt uit de medische stukken van het administratief dossier die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen kunnen voorts de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan zij ten tijde van het verstrekken van het advies en het nemen van de beslissing niet in kennis werden gesteld.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het Country fact sheet Kosovo van 2011 en het nationaal rapport voor personen met een handicap in Kosovo die blijkens het verzoekschrift betrekking hebben op de gezondheidszorg in Kosovo, kan worden volstaan met een verwijzing naar het voorgaande, waaruit blijkt dat een onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst zich in casu niet opdrong, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden.

Gelet op het voorgaande is het onderdeel van het betoog waar de verzoekende partijen ingaan op de beoordeling van de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, waarbij volgens hen rekening moet worden gehouden met wat de eerste verzoekende partij zou hebben meegemaakt nu er een verband zou bestaan tussen de psychische problemen en het land van herkomst, niet dienstig. In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer immers op kennelijk redelijke wijze dat geen van de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de orde was. Bovendien stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, nergens wordt geattesteerd door de behandelende artsen dat de eerste verzoekende partij omwille van een oorzakelijk verband tussen haar psychische problemen en het land van herkomst niet kan of mag terugkeren naar Kosovo. Ook een contra-indicatie voor reizen blijkt niet, terwijl ten overvloede kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet inhouden dat de verzoekende partijen dienen terug te keren naar het land van herkomst of meer specifiek naar een omgeving die door de eerste verzoekende partij als traumatiserend wordt ervaren.

In casu blijkt echter op afdoende wijze uit de motieven van het advies waarom de ambtenaar-geneesheer de mening toegedaan is dat er in casu geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat wordt besproken, besluit de Raad dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de ambtenaar-geneesheer met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding tot het besluit is gekomen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de gemachtigde, op basis van het medisch advies dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin werd een schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet of maakten de verzoekende partijen aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat voorts ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd. De verzoekende partijen blijven verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel de verwerende partij zou hebben miskend bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben aangevoerd, dienen de vierde en vijfde exceptie zoals beschreven onder punt 2.1. niet verder te worden besproken. Immers, zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partijen een middel zouden hebben aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, is het beroep tegen deze beslissingen onontvankelijk gelet op het feite dat de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikte.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN